

Magyarkuti Anna: A kecskeszobor a Gödöllői Botanikus Kert fölött
(A vers a Gödöllői Irodalmi Díj 2026 pályázaton 3. helyezést ért el.)

Bódis Erzsébet emlékére

Letört fülembe fácánrikoltás költözött.
Szarvam helyére lucfenyő toboza költözött.
Fekete orromba negyven fok, trágyaszag költözött.
Felnyitott agyamba piros kis atkácska költözött.

Kavicsot pergetek, állok az út és a ház között.
Gerincem ívébe mattfehér törésnyom költözött.

Foltos lettem, tarka lettem,
mint a varas almafelevél.
Minden kopás friss szíromfehér
először – majd sárga vagy zöld, szürke.
Eső engesztelt ki, moha ült be.
Így színeztek meg az évszakok,
sok minden és sokféle vagyok.

Belül kő még, sóder agyvelő,
de közben kívül, virágzó mező:
sárga zuzmó, szürkészöld moha;
fényes érintések otthona.
Gyapjam erdő, visszavadult meggyfa,
szakállamban ott a Duna-delta.
Liget vagyok és a vize is,
kankalin is vagyok, kikerics,
hó is, és a havasban nyitó
piros szív, a kakasmandikó.

Ott, ahol a fenyőtoboz–
Ott, ahol a bíboratka–
Ott, ahol a kankalinok–
Ott, ahol az alma szirma–

Ott érzem a szálak szálirányát,
és ahogyan feszítik a rámát.
Érzem, ahogy finom ujjak szőnek bele a világba,
szóttas alattam a fű és fölöttem a fenyő ága.
Takácsatka barangol be, zuzmószálak fognak össze,

motoszkáló szavak szőnek most bele a nyári csöndbe.

Azt mondják, hogy „Kakasmandikó”.
Azt mondják, hogy „Páfrányos liget”.
Azt mondják, hogy „Galonyai ősz”.
Hagyom még, hogy kicsit szőjenek.

Azt mondják, hogy itt maradni jó:
„Nézd a napot; szép aranydió.
Nézd a tájat, benne vagy te is.
Hagyd, hogy beleszőjünk téged is.”

Azt mondják, hogy
én is,
én is,
én is ide tartozom.

„A kő marad” – de fut a szál,
és szökken egyet
minden szavamon.